

[Tyrol]

som arbejderklassen traditionelt har haft, f. eks. kriminalisering af blokadevåbnet. Vi har set en øget politiindsats imod arbejdskampen rundt omkring. Det er modsætninger, der selvfølgelig bliver opbygget, og man lærer derigennem på arbejdspladserne, hvilke midler man er nødt til at tage i anvendelse for at få sine interesser tilgodeset. Det er eksklusionstruslerne i fagbevægelsen, hvor fagbevægelsens egne ledere har bestræbt sig på at få midler i hænde til at modgå de bestræbelser på at forbedre løn- og arbejdsforholdene, som bliver udfoldet fra arbejdspladser og klubbers og fagforeningers side. Det er den udvikling, man lægger op til fra socialdemokratiets side, og som man altså bestræber sig på at gøre permanent.

Hvis man så ser på det reelle indgreb her, hvad er det så, det indeholder? Hvad er argumentationen for dette indgreb, dette kvaksalveri, man her lægger op til? Ja, man siger i de almindelige bemærkninger til lovforslaget:

»De seneste års indkomstpolitiske bestræbelser har ført til neddæmpning af lønstigningstakterne i betalingsbalanceerhvervene i perioden fra 1976 til 1978 til knap 10 pct. om året. Denne neddæmpning har ikke været tilstrækkelig til at bidrage til en klar forbedring af den danske konkurrenceevne over for udlandet. Den økonomiske situation er fortsat præget af et alvorligt betalingsbalanceproblem og en uacceptabelt høj arbejdsløshed.«

Her erkender man altså blankt, at der ikke har været nogen virkninger af den indkomstpolitik, af den lønpolitik, man har ført. Der kan ikke opvises resultater. Det kan ikke undre os. Vi har forsøgt at påvise det umulige i at betræde en sådan vej. Men man siger også videre i bemærkningerne:

»De internationale økonomiske udsigter for de kommende år vil næppe indebære en stærkere aktivitetsstimulerende indflydelse på dansk økonomi end i de to foregående år. Samtidig bestræber næsten alle lande sig på at dæmpe inflationstendenserne ved hjælp af bl. a. indkomstpolitik og andre omkostningsdæmpende foranstaltninger. På denne baggrund finder regeringen det nødvendigt at foreslå en løsning af overenskomstsituationen, som gør det muligt at sikre en fastholdelse af konkurrenceevnen over for udlandet.«

Hvad er det, man siger her? Man siger, at fordi andre lande fører lønpolitik og indkomstpolitik, så må vi også gøre det for at opretholde konkurrenceevnen. Det er det, vi fra VS fremstiller som socialdemokratiets bidrag til det internationale skruetrækkeri. Nogle har bestræbt sig på at bekæmpe det – jeg kan henvise til England, jeg kan henvise til andre lande – men alligevel fortsætter socialdemokratiet med at ville undergrave den kamp, der burde føres for at stå solidarisk med lønarbejderklassen i andre lande for at modvirke dette internationale forsøg og denne internationale opbakning fra socialdemokratiets side til borgerskabet i deres forsøg på at lave lønsænkningspolitik.

Det er altså den begrundelse, man nu har. Der er sket et skred i denne begrundelse; man har ikke nogen særlige forventninger om, at det giver forbedringer i beskæftigelsessituationen. Det er bare spørgsmålet om ligesom at holde sig på niveau med den konkurrencesituation, der ellers måtte være som følge af tilsvarende aktiviteter i andre lande. Argumentationen går nu på de manglende resultater, og spørgsmålet er så, om man har udsigt til, at der kommer nogen resultater. Har man nogen klare forestillinger om, hvad der egentlig skal til for at få denne lønpolitik til at virke? Det tyder det ikke meget på.

Vi har prøvet på at få belyst disse bemærkninger til lovforslaget nærmere igennem udvalgsbehandlingen. Vi har ønsket at få en belysning af, hvad en klar forbedring af konkurrenceevnen ville have krævet lønpolitisk m. m. i perioden fra 1975 til 1979, hvor man har grebet ind. Vi har også ønsket en nærmere opgørelse over, hvordan det danske lønniveau skulle ligge i forhold til lønniveauet i de enkelte lande, vi konkurrerer med, for at konkurrenceevnen var tilfredsstillende. Ikke fordi vi er interesserede i at skulle foretage indgreb på baggrund af det, men for at se, hvad det egentlig er, man skal nå frem til af resultater fra socialdemokratiets side for at få denne konkurrenceevne.

Og hvad får man så at vide i svaret? Ja, vi får at vide, at forskydninger i konkurrenceevnen er et resultat af udviklingen i en lang række faktorer, herunder lønudviklingen. Det er derfor ikke muligt mere præcist at vurdere, hvorledes et ændret forløb i en enkelt af disse faktorer isoleret vil påvirke konkurren-